

Thâm Thâm

Chương 6 : Chương 6

Liễu Mê Đình cực kỳ có danh tiếng trong nghề, không phải vì võ công vô địch thiên hạ, cũng không phải vì không phạm sai lầm, mà vì trong tình cảnh nguy nan nhất vẫn có thể bảo trì trạng thái âm trầm lãnh tĩnh, điều này sẽ giúp hắn trong thời gian ngắn nhất có thể vận dụng trí tuệ cùng võ công của mình để bù đắp sai lầm, vong dương bổ lao* cũng chưa phải muộn, mất thì phục lại, tuyệt đối có khả năng.

Trừ phi kẻ kia có khinh công cực cao siêu, tận lực hành tẩu đến mức không để lại vết tích, Liễu Mê Đình biết trong võ lâm, những người có công lực cao vậy không hơn mười người, tân lang quan lúc này cưỡi ngựa đi qua hắn có để lại vết chân. Hắn dựa vào dấu vết đó đi đến ngoài trấn khoảng ba dặm, vết ngựa cùng vết chân tách nhau ra bốn hướng, hình như là nhiều người tản đi.

Liễu Mê Đình quan sát vết chân trên mặt đất, tuy rằng mức độ không đồng nhất nhưng có thể phán định đại đa số người có khinh công không tốt. Tối đa nhất là bốn năm người có công lực cực cao, lý luận trên dẫn đến việc Hàm Tình chắc chắn đang ở cùng một chỗ với những người có công lực cực cao. Chăm chú phân tích tình huống, Liễu Mê Đình đã kết luận tiếp tục truy tìm mục tiêu. Chỉ cần nơi nào có năm sáu vết chân hắn chắc chắn sẽ tìm thấy, hắn tuyệt đối không buông tha bất kỳ cơ hội nào, hơn nữa hắn rất bình tĩnh, lại có kiên trì, ngoảnh đầu chạy đến một hướng để truy tìm.

Đến sáng, Liễu Mê Đình cuối cùng ở một cái miếu đổ nát tìm được người muốn tìm. Nếu không phải có vài tiếng chó sủa khiến hắn chạy đến, chỉ sợ hắn sẽ tổn càng nhiều sức lực. Hắn cắn chặt môi, nín thở chậm rãi đến gần, ở dưới một gốc cây to ẩn giấu thân mình, nhìn vào bên trong.

Liễu Mê Đình chẳng bao giờ đoán được sẽ nhìn thấy cái cảnh như vậy, chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung: cực kỳ bi thảm.

Hàm Tình - với những vết thương thâm hại, xích lỏa nằm úp trên sàn đá, còng tay nối liền với sợi dây xích dài được khóa lại trên cây cột. Trên tấm lưng gầy của Hàm Tình bị tróc da, mái tóc dài màu đen do bị tiên

huyết từ vết thương tuôn ra thấm vào, vô thần vô chủ mà rơi xuống, tựa như một sinh mệnh đang lặng lẽ trôi đi. Hai chân của Hàm Tình bị hai tên bịt mắt một trái một phải gắt gao ấn xuống đất, khiến cho cậu phải giữ lấy ngực trước, còn cái mông thì nhếch lên tạo thành tư thế khuất nhục nửa nằm nửa quỳ. Tiểu huyết phía sau của cậu phải chịu đủ sự ngược đãi, rõ ràng bại lộ trước mặt người khác.

Có người dẫn một con chó sói đứng ở phía sau Ấn Tình, tên đó dùng mũi chân đá đồn biện** tuyết trắng của cậu vừa vũ nhục trêu đùa: " Không cần nhắc cao như thế, kể hôm nay ngươi hầu hạ không phải lão tử, mà là con chó này."

"... Không..." Hàm Tình phát ra tiếng cầu xin suy yếu, thân thể bởi vì được lực phát tác mà bất giác giãy dụa, vô ý thức mà sinh ra tiếng thở dốc kiêu mị.

" Không nên? Thân thể của ngươi lại không nói như vậy, khẩu động của ngươi đã chờ không được rồi." Một người khác khinh miệt cười nhạo.

" Ngoan ngoãn nói cho bọn ta biết bản võ công bí tịch giấu ở nơi nào, bọn ta sẽ giúp ngươi giải thoát. Bằng không, ngày cả tên súc sinh này cũng không thượng ngươi!!"

Thân thể của Hàm Tình run càng mạnh hơn, thần trí không rõ ràng: " ... Ô... Ta không biết a... thực sự không biết... Van cầu các ngươi buông tha ta..."

" Tiểu tử, còn ngang bướng!! Xem ra không cho ngươi chịu chút khổ thì không được!" Người nọ đề xuất hung ác, dẫn con chó đến gần hạ thể của Hàm Tình.

Con chó kia hiển nhiên cũng bị cho ăn dục, tiếng thở nặng nề, thỉnh thoảng còn phát sinh vài tiếng sủa âm trầm nôn nóng. Cặp mắt của nó rất nhanh nhìn vào tiểu huyết nơi hạ thân đang co rút của cậu, hưng phấn mà giơ chân trước lên đập vào mông của Hàm Tình, bản năng khiến nó đem dương vật đã sưng lên nhét vào tiểu huyết.

Cảm giác được dị vật phía sau, Hàm Tình hoàn toàn tuyệt vọng, đau đớn cùng khuất nhục khiến cậu vô pháp chịu đựng, trong một khắc cậu

muốn chết đi. Cậu vút bỏ những giầy dựa phản kháng vô ích, cũng không cầu xin tha thứ, cậu sớm biết đã vô dụng rồi, trên đời này sẽ không còn ai quan tâm cậu, bảo vệ cậu, yêu thương cậu, Hoa thúc thúc của cậu đã chết rồi.

Liễu Mê Đình vốn tính cứu người, nhưng hăn mơ hồ cảm giác được ngoại trừ có bốn hắc y nhân bịt mặt ngoài kia cùng Hàm Tình, gần đây còn có một khí tức khác. Là địch nhân mai phục ở chỗ tối sao? Từ khí tức phán đoán ra, võ công của người kia rõ ràng so với bốn người ở ngoài sáng cao hơn rất nhiều. Nếu bản thân tùy tiện ra tay, không biết có thể thắng không nữa? Khi thấy đám mặt người dạ thú kia dùng một con cầu giẫm đạp Hàm Tình, Liễu Mê Đình cũng không thể tiếp tục khắc chế nổi xúc động của bản thân, phi thân xuống cây, rút kiếm hạ thủ.

Một loạt động tác nhanh như thiểm điện (tia chớp), Liễu Mê Đình khinh côn không kém, thân pháp linh hoạt, đường kiếm dứt khoát. Cao thủ dụng kiếm ghê gớm mới có thể khống chế được, ý niệm sát nhân cứu người, lại như muốn giết tất cả, nhẹ nửa điểm chế địch vô hình, Liễu Mê Đình dùng chính là Kiếm khí phong huyết. Liễu Mê Đình tuy rằng rất căm giận những việc làm vô sĩ của họ, nhưng khi chưa rõ thân phận của những người đó thì hăn tuyệt đối sẽ không ngu ngốc giết người, hăn không muốn có thêm một mối thù lớn khiến chính mình phiền phức.

Bốn người kia hiển nhiên không ngờ Liễu Mê Đình đến nhanh như vậy, nhưng lại đánh giá cao thực lực của mình, cho nên gần như chưa kịp đánh trả, đã bị điểm trúng huyết đạo, đứng ngay tại chỗ.

Liễu Mê Đình giương kiếm vén lên, tháo khăn che mặt của bốn người ra. Thấy rõ diện mục của bốn người, Liễu Mê Đình mỉm cười: " Nguyên lai là Lạc Dương tứ hổ, tại hạ đắc tội rồi."

Bốn người kia như kẻ bị hại, lại bị biết thân phận, sắc mặt tối tăm, chỉ cúi đầu không nói.

" Giang hồ đồn đại Lạc Dương tứ hổ là hảo hán ghét cay kẻ thù, hành hiệp trượng nghĩa, quả là nghe danh không bằng gặp mặt." Liễu Mê Đình vừa nói vừa chú ý, phát hiện kẻ ẩn thân trong chỗ tối không có bất kỳ phản ứng nào. Chẳng lẽ kẻ nọ cùng Lạc Dương tứ hổ không phải cùng một đường? " Liễu mỗ hôm nay đắc tội, chỉ vì Hàm Tình là phiêu

hóa ta phải đưa đi. Quy củ của bọn ta tất cả đều rõ ràng, hy vọng chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Liễu Mê Đình trước dùng vũ lực ép người, nói rất khách khích, Lạc Dương tứ hổ không thể phản bác. Hảo hán không chịu thua trước mắt, lão đại của tứ hổ suy nghĩ xong, mở miệng nói: ” Liễu thiếu hiệp, bốn người chúng ta chỉ vì muốn hỏi một việc, bất đắc dĩ mới dùng đến hạ sách. Nhưng nếu người biết thân phận của tiểu tử này, nhất định cũng biết bọn ta làm thế cũng không quá đáng. Nếu võ công bọn ta không có ích không được việc cũng không nói gì hơn, bốn người bọn ta rất biết điều, người lần này đang làm việc, bọn ta sẽ không quấy rối.”

Lạc Dương tứ hổ từ ý rõ ràng, trên đường tổng phiêu hóa của Liễu Mê Đình, bọn họ sẽ không cản trở, nhưng khi Liễu Mê Đình hoàn toàn thành nhiệm vụ, ly khai rồi, bọn họ sẽ tiếp tục tra khảo Hàm Tình cho đến khi biết được mọi chuyện. Lạc Dương tứ hổ là nhân vật nổi tiếng, ở phương bắc có thể lực rất mạnh, Liễu Mê Đình cũng không muốn đắc tội, để tránh khỏi tương lai không tìm được bát cơm ăn. Bốn người kia nếu đã chịu nhượng bộ, hẳn sẽ thỏa hiệp.

Liễu Mê Đình không nói gì nhiều, từ cây cột đem Hàm Tình giải xuống, nhặt tổ sắc trường sam ở một bên lên, bao lấy thân thể đầy thương tích, phi thân rời đi. Trước khi đi còn nói: ” Hai canh giờ sau, huyết đạo sẽ tự giải, Liễu Mỗ xin đi trước.”

Từ đầu đến cuối, kẻ ẩn thân đó cũng không hề xuất hiện, Liễu Mê Đình cũng không định bóc trần. Người nọ có thể chính là một cao nhân lánh đời không muốn người khác biết, nếu người khác cũng không muốn liên lụy, Liễu Mê Đình nhất định sẽ không tự tìm phiền toái.

Ở đây cách trấn nhỏ không xa, nhưng dục lực trên người Hàm Tình lại không thể chờ.

Liễu Mê Đình đem Hàm Tình ôm đến một suối nước gần đó, dùng khăn thấm nước lạnh nhẹ nhàng chà lau thân thể của Hàm Tình, mong muốn có thể giảm bớt dục lực.

Hàm Tình bởi vì dục lực phát tá, tinh thần cực kỳ phấn khởi, vẫn bảo trì thanh tỉnh, cậu biết Liễu Mê Đình cứu hẳn, cũng biết tình trạng hiện tại

của mình. Bằng kinh nghiệm, xuân dục này cực kỳ mãnh liệt, e rằng phải cùng người khác giao hoan mới có thể giải trừ dục lực, bằng không dục hỏa khó tiêu tính mệnh khó giữ.

" Liễu công tử..." Hàm Tình lại phát sinh tiếng kêu yếu ớt " Cầu ngài vì Hàm Tình... giải trừ dục lực... Nước lạnh không được...."

" Không!" Liễu Mê Đình kiên kị thân thể của Hàm Tình đang bị thương, không thể cùng nam nhân tiếp tục làm đi làm lại, nếu có phương pháp khác, hẳn quyết sẽ không dùng hạ sách.

Hàm Tình lộ ra nụ cười sâu thẳm, tuyệt vọng nói: " Liễu công tử cũng ngại Hàm Tình bẩn? Đúng vậy... Hàm Tình thực sự rất bẩn, làm phiền Liễu công tử đem con chó vừa này về đây, con lừa con ngựa chỉ là cần là con đực đều được, tìm không được con còn sống thì hãy đưa Hàm Tình một khúc cây thô cũng được... Cầu ngài thương xót...."

Liễu Mê Đình cảm thấy trong lòng đau nhức, muốn giải thích lại không biết nói làm sao, không trấn định, miệng không chọn từ nói: " Ta không phải chê ngươi bẩn, ta chỉ là, chỉ là không có long dương chi hảo...."

" ... Chỉ cần ngài chịu, ngài không chê dơ, Hàm Tình có thể giống như nữ nhân hầu hạ ngài..." Hàm Tình cầu xin bằng giọng nói mềm mại, Liễu công tử miệng nói không ngại cậu, kỳ thực trong lòng nghĩ cậu ra sao cũng không biết. Lần đầu gặp ở Doanh tụ Các, Liễu công tử chỉ nhìn cậu là thứ tiểu quan thấp hèn, mắt cũng không thèm nhìn đến, hiện tại vì cậu là phiêu hóa mới ra tay giúp. Cho nên Ân Tình cậu căn bản không quan tâm đến nhân cách tôn nghiêm, trước kia cậu đã từ lâu không quan tâm bản thân rồi. Cậu cố gắng bò đến bên người Liễu Mê Đình, miễn cưỡng mở nụ cười quyến rũ, muốn vì Mê Đình cởi áo, cánh tay bị còng tay trói buộc lại vô lực giơ lên. Cậu không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cầu xin: " Liễu công tử, thỉnh ngài tự cởi áo ra..."

Chú thích:

* vong dương bổ lao: mất dê mới lo làm chuồng. (ý chỉ việc hỏng mới lo cứu chữa)

Note: khi edit chương này muốn đọc lại Khuất nhục nhân sinh =]]

LINK Truyện:

Thâm Thâm <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tham-tham-3798837.html>

LINK Chương này:

Chương 6

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tham-tham-3798837/chuong-6.html>